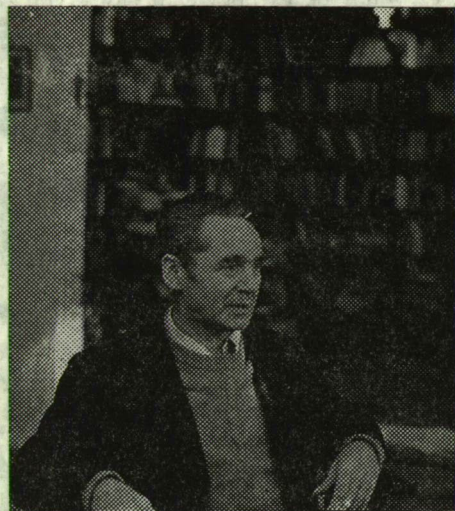

Magyar Játékszín

A cethal hátán

BESZÉLGETÉS HUBAY MIKLÓSSAL

— Mondd, mióta ismerjük mi egymást?

— Ha jól emlékszem, hetvennyolc nyarán találkoztunk először.

— Így emlékszem én is. Akkor már vártam is, hogy megismerjelek. Megmondom, miért. Jóval előlött, lehet már hat vagy hét éve, lent a Váci utcában a kapu előtt összeakadtam egyszer Kazimir Károllyal. Ő beszélt nekem először rólad, és meg volt győződve, hogy mi ketten barátok vagy szövetségesek vagyunk. Te akkoriban az Alföldben írtál cikkeket arról, hogy merrefelé mennek a budapesti színházak, meg arról, hogy a magasabb szándékú drámairodalom elpangóban van. Ezekről a kritikáidról is ott, a Váci utcában Kazimirtól hallottam először, hogy is mondtam? nem minden neheztelés nélkül. Nekem meg akkoriban ment füstbe két drámám. Az egyik a Nemzetiben a *Színház a Cethal hátán*, a másik épp Kazimirnál, a Thália Stúdióban, a *Párkák*. (A darab eredeti teljes címe: *Párkák, avagy Isten füle mindent lát*. A színház ezt hosszúnak, mitologikusnak és főleg fiziológiai abszurdumnak találta; ezért lerövidítette a címet a nem szeretem *Isten fülére*. Holott egy Mindenhatónak az érzékszervei is lehetnek mindenhatóak. Nem? És egy mindenható állam érzékszervei? A darab ugyanis három lehallgatónőről szól. Ők a Párkák.) Mindkét darabban kiváló színészek szerepeltek, kiváló rendezésben. De csak tessék-lássék voltak műsoron — a Thália Színház négy- vagy hathetenként egyszer-egyszer játszotta a Párkákat, azelőtt a kilencven ember előtt, aki befért a tető alatti kis Stúdiójába. A Cethalnak is meg voltak számlálva előre az előadás-napjai. Műveim rövidre szabott színpadi pályáját én nem bírtam elfogadni szükségszerűnek —

* Egy hosszabb beszélgetés első fejezete: A Nemzeti Színház körül.